

Grundsætninger, hvorpaa disse Bestemmelser om Appanagerne ere byggede, at de hente deres Gyldighed fra Kongelige Resolutioner, hvorved de ere bestemte. Der gjelder altsaa med Hensyn til Appanagerne ganske det Samme, som der gjelder med Hensyn til Sager og Pensioner. Og saa Sager og Pensioner ere fastsatte ved gyldige Kongelige Resolutioner, og jeg vilde ønske, at een og samme Grundsætning i saa Henseende maatte blive gjort gjældende, nemlig, at man ved Behandlingen af disse Sager enten betragtede det som afgjort, at man havde fri Haand over Alt, hvad der saaledes er bestemt ved tidligere Kongelige Resolutioner, eller at man betragtede sig som bundne ved disse, eller i alt Fald saaledes bundne, at man saavidt muligt maatte søge at nærme sig disse Kongelige Resolutioner. Netop af den Grund finder jeg, at det ikke for Tiden er hensigtsmæssigt at gaae dybere ind paa Realiteten, men stemme for at henvise Sagen til Finantscomiteen.

Finantsministeren: Idet jeg i Almindelighed maa tiltræde de Bemærkninger, som ere fremsatte af Flere af de ærede Talere om det Dødselige i, ikke at gaae for dybt i denne Sags Details, turde det være mig tilladt at forudskikke den Bemærkning, at naar jeg her har forelagt Appanageloven efter Regjeringens Bestemmelse, da turde det være mindre i min Egenstaaelse af Finantsminister, end fordi det specielt, i Mangel af en Højsminister er overdraget Finantsministeren at udføre dette Hverv. Jeg turde maaskee bemærke dette strax, fordi det tillige viser det Udgangspunkt, fra hvilket jeg har maattet gaae ud ved denne Sag, og at jeg ikke udelukkende og maaskee allermindst har kunnet og burdet tage finantstilsyn Hensyn. Jeg kan Intet have imod, at denne Sag henvises til Finantscomiteens Behandling, inden Sagen foretages yderligere her i Salen; jeg kan heller ikke have Noget at erindre ved, hvad enkelte Talere have fremsat, om at disse Summers Størrelse i visse Maader kunne findes overraskende og bebyrdende for et saa lille Land som Danmark, og at der kan finde et vist Misforhold Sted mellem de Summer, som ere fastsatte for enkelte af det kongelige Huses Medlemmer i Forhold til Andre. Imod alt Dette kan jeg

Intet Væsentligt have at erindre, og skal ialtsad ikke for Diebliffet gaae ind derpaa, men derimod troer jeg med al mulig Styrke at burde imodegaae en anden her fra Rigsdagsmanden for Randers Amts 2det District (Kinnemann) fremkommen Bemærkning, og det saameget mere, som jeg ikke med Sikkerhed veed, om de 2 ærede Talere, som have meent, at Sagen skulde gaae til Behandling først i Comiteen, ogsaa tillige maaskee være enige i det Resultat, som den nysnævnte ærede Rigsdagsmand bestemt udtalte, nemlig at Thinget ikke burde gaae ind paa det forelagte Lovudkast, men kun bevillige en Sum indtil videre i Forbindelse med selve Finantsloven. Det er mod denne Opfattelse af Sagen, at jeg maa alvorligt udtale mig, og jeg anseer det for min Pligt at gjøre Thinget opmærksom paa, hvilke betænkelige Følger det vil have, at behandle Sagen som en integrerende Deel af de Indtægts- og Udgiftsbeyillinger, som finde deres Afgjørelse ved Finantsloven. Jeg kan, med det samme jeg imodegaaer dette Spørgsmaal, tillige imodegaae de almindelige Bemærkninger, at det skulde være overraskende, at man havde valgt det nærværende Tidspunkt til at komme frem med dette Forslag. Jeg troer ikke, at det kan være overraskende, naar man seer hen til Grundlovens § 17. Der staaer vel ikke, at Appanager skulde bestemmes ved Lov, men der staaer, at de kun bestemmes ved Lov, men jeg troer, at Enhver, som har Forhandlingerne om denne Sag i frisk Erindring fra forrige Aar, vil give mig Ret i, naar jeg siger, at Majoriteten af de daværende Rigsdagsmedlemmer har anseet det for en Selvfølge, at der vilde blive forelagt Forslag til en Appanagelov paa den første ordentlige Rigsdag i Danmark, og i alt Fald at der ikke kunde være Spørgsmaal om at votere Appanagerens Beløb under Finantsloven inden Appanageloven var udkommen. Jeg tør vel ikke ligesom kalde det grundlovsstridigt, men jeg troer ikke at sige for meget, naar jeg siger, at det ikke er grundlovsstridigt, saaledes at bevilge ved Finantsloven et Beløb til de fyrstelige Personer, uden at deres Skjæbne er afgjort ved Appanageloven. Men selv om man vil holde sig til, at Grundlovens Ord i saa Henseende